

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE TOVENAAR EN HET MEDIUM

N° 2706

WEKELIJKSE AFLEVERING

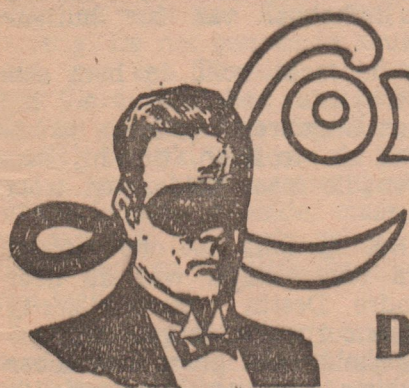
45 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE TOVENAAR EN HET MEDIUM

HOOFDSTUK I.

EEN ONRUSTIGE NACHT

Het landhuis van de heer Destin, de schoonvader van een der meest invloedrijke staatssekretarissen in de Franse hoofdstad, geniet in Sèvres, een van de voorsteden van Parijs, een zekere vermaardheid, want niet alleen is het een van de mooiste in de streek, en eigenlijk zou men dit, zoals de eigenaar dan

ook trouwens deed, een kasteel kunnen noemen, maar tevens waren er aan dit bijzonder oude huis, dat in de loop van de eeuwen maar weinig veranderingen had ondergaan, een paar van die sages of legenden verbonden, die van geslacht tot geslacht en van mond tot mond gaan.

Koningen en prinsen hadden er

hun gunstelingen onthaald en er festijnen aangericht, en natuurlijk waren er in het oude huis een paar misdaden gepleegd, dat was bijna vanzelfsprekend, en het kon ook bijna niet anders in een oud kasteel, met zulke dikke muren, zulke diepe en grote kelders, en dat zelfs midden in de zomer bij heldere zonneschijn, toch altijd een enigszins sombere indruk maakte.

Er was nog een vleugel aan het gebouw, die sinds de bouw geen enkele verandering had ondergaan, maar die dan ook heel sporadisch gebruikt werd.

Hoofdzakelijk dienden de vertrekken in die vleugel als museumzalen, want de heer Destin was een hartstochtelijk verzamelaar van oudheden, en zo vond men in die zalen: prachtige gobelins, harnessen, kostbare wapens uit de Middeleeuwen, musketten, zware snaphanen, die door twee man bediend moesten worden, lansen en pieken, strijdknotten, bijlen en grote tweekhands zwaarden, waarvan men zich niet kon voorstellen, dat zij ooit door een enkele man gehanteerd waren.

Verder waren daar kunstig ingelegde snuifdozen, oude stippelprenten, hout- en kopergravures, kortom alles wat het hart van een oudheidkundige en verzamelaar in vervoring kan brengen.

Zelden kwam daar iemand, behalve de heer des huizes en de gasten, die hij de eer waardig keurde, zijn verzameling te bekijken, waarvan hij zelf de waarde op ongeveer zes miljoen francs taxeerde.

Dat wil zeggen, omgerekend in Nederlandse gulden, vier en een half miljoen gulden.

Zijn vijanden betwijfelden, of zij werkelijk zoveel waard was, maar in ieder geval werd de heer Destin beschouwd als een van de rijkste mannen uit die streek, en misschien

wel van heel Frankrijk.

Slechts zelden vertoefde hij in zijn huis te Parijs, want hij was een groot liefhebber van het buitenleven.

Ook de jacht vond in hem een hartstochtelijk beoefenaar, en hij had een uitgebreide collectie jachtgeweren en trofeeën, die hij aan iedereen die maar wilde, met trots liet zien.

Op het ogenblik dat ons verhaal in zijn leven stapt, was de heer Alexandre Destin ongeveer zestig jaar, iets corpulent, iets op zijn gemak gesteld, een groot liefhebber van lekker eten, een voortreffelijk kenner van sigaren, en over het algemeen genomen een tamelijk goedmoedig, hoewel wat schraapzuchtig man, die, bijvoorbeeld, uitermate strenge maatregelen nam tegen bedelaars, zwervers en stropers, en er daarom een paar kwaadaardige honden op nahield.

De heer Destin was al sinds jaren weduwnaar, en ofschoon zijn vele vrienden er op hadden aangedrongen, dat hij zou hertrouwen, had hij zich steeds weer verzet; het vrijgezellenleven beviel hem voortreffelijk, en hij hoefde zich geen enkel ogenblik te vervelen, want meestentijds waren er in het grote huis wel een paar gasten.

Het terrein rondom het huis was heel uitgestrekt, er waren drie jacht-opziensers nodig, alleen om de stropers te weren.

Er was een keukenmeid, er was een dienstmeisje, dan was er een kamerbediende en wat de Fransen noemen een « valet de pied », dat is te zeggen een huisknecht.

Het huispersoneel werd afgerond door een maitre d'hôtel, wat de Engelsen een butler noemen, en die luisterde naar de naam van Célestin, en door de huishoudster, Madame Frivola, wier aard echter volkomen

in tegenspraak stond met haar naam, want zij was allesbehalve « lichtzinnig », maar daarentegen uitermate deftig, en voor een Française zelfs houterig. De net genoemde keukenmeid was een Engelse, en heette Mary Clare. Mary had soms te kampen met eigenaardige toevallen, die zij zelf « bezoeken van de kwade geest », maar haar meester gewoon « winderigheid » noemde, maar dat was dan ook haar enig gebrek, ofschoon het een tamelijk ernstig gebrek was.

Mary was op dat tijdstip ongeveer veertig jaar oud, hoewel zij zich graag voor dertig uit gaf, hetgeen wegens haar omvang bepaald ongehoofwaardig klonk, en zij vertelde graag aan iedereen, die het wilde horen, dat zij omgang met geesten van afgestorvenen en zelfs met niemand minder dan Beëlzebub had.

Sommigen spotten hiermee, en verklaarden meedogenloos, dat Mary hiervoor te dik was, en ook niet genoeg Frans kende, maar anderen vonden het heel begrijpelijk in een huis, waar het van oudsher gespoekt had.

Mary scheen nu eenmaal iets aantrekkelijks voor geesten en spoken te hebben, en het was niet meer dan natuurlijk, dat zij soms gesprekken met hen voerde.

Het is een vaststaand feit, dat de heer Destin zijn keukenmeid wel eens aantrof in een diepe slaap, die zij zelf als « somnambulistisch » verklaarde, maar die de heer Destin zonder omwegen kenschetste als een uiting van luiheid.

Alice Sheppard was het dienstmeisje, en ook zij was een Engelse, hoewel veel jonger dan haar collega.

Mijnheer Destin had een bepaalde voorliefde voor Engels personeel, en ook zijn chauffeur, Jack Monday, was een volbloed Londenaar, die 's zondags zijn Franse collega's in het

wijnhuis van père Labiche, aan de weg naar Parijs gelegen, verrukte door zijn ratelende Cockney vloeken, die zijn herkomst uit de Engelse hoofdstad maar al te sterk verrieden.

Wat de maître d'hôtel Celestin betreft, deze was nog van het goede, oude ras: deftig, discreet, gezet, met een bijna kaal hoofd, rondwandellend als een pauw door het huis, gekleed in zijn keurig gesneden zwarte rok en, in goede buien, de minzaamheid zelve, maar die steeds de afstand wist te bewaren tussen zichzelf en het andere personeel.

Als wij tenslotte nog hebben verteld, dat de huisknecht ongeveer vijf en dertig jaar oud was, en Jean Périn heette, en dat de kamerbediende bijna eens zo oud was, en naar de naam Gaston luisterde, dan hebben wij het personeel aan de lezer voorgesteld, met uitzondering natuurlijk van het zogenaamde buitenpersoneel, de tuinmannen, het stalpersoneel, waartoe ook een vorstelijk betaalde pikeur behoorde, de koddebeiers en andere onmisbare personages op zo'n uitgestrekte bezitting.

De heer Alexandre Destin had dus alle redenen om met zijn bestaan tevreden te zijn.

Hij was zo gezond als men het op zijn leeftijd wensen kan, hij was rijk, hij beschikte over de beste wijnkelder uit de hele streek, hij kon zijn geweer afvuren op een wegvluchtend haasje, zonder dat zijn hand trilde, hij had grote invloed in de streek, waar men hem naar de ogen keek, omdat hij de schoonvader was van een staatssekretaris, die het natuurlijk wel tot minister zou brengen, kortom, hij genoot van het leven, en hij meende waarschijnlijk, dat dit alles tot zijn dood wel zo zou blijven.

Daarin vergiste de waardige man zich echter, want er zouden dingen

gebeuren, waarop hij zeker allerminst gerekend had, en die hem enige bepaalde onaangename ogenblikken bezorgden.

Het was in het begin van de lente, wanneer de zon omstreeks zeven uur opkomt, en mijnheer Destin had juist, na een korte afwezigheid, zijn kasteel weer betrokken, met het doel, er de hele zomer te blijven.

Die dag had hij een paar vrienden uit Parijs meegebracht, die bij hem waren blijven dineren, genoten hadden van de kookkunst van Mary Clare, en daarna een partij met hem hadden gebridget, onder het genot van een stevig glas Bourgogne, waarbij het zo laat was geworden, dat de laatste trein naar Parijs al vertrokken was. Ze namen graag het aanbod van de gastheer aan, die nacht te blijven logeren.

En zo gingen de heren omstreeks half een naar hun respectievelijke slaapkamers, verre van dronken, maar toch ook niet helemaal nuchter; lichtelijk beneveld door de dampen van de krachtige wijn.

Een half uur daarna was alles in diepe rust.

Het kon omstreeks half twee in de nacht geweest zijn, toen Alexandre Destin plotseling recht overeind in zijn bed zat. Hij strekte een bevende hand naar de schakelaar van het elektrische licht naast het bed, en als hij zichzelf nu in een spiegel had kunnen zien, zou hij hebben ontdekt, dat hij heel bleek was, en dat er kleine druppeltjes zweet op zijn voorhoofd parelden. Hij was wakker geschrikt door een langgerekte doordringende gil, ergens in het huis, maar hij had onmogelijk kunnen zeggen van waar.

Hij luisterde aandachtig, zacht in zichzelf pratend, alsof hij zich gerust wilde stellen door het horen van zijn eigen stem, en daarop klonk er iets als het rammelen van zware

ketens, gemengd met een geluid, dat nog het meest leek op het geroffel van een omfloerste trom, zoals men ze bij militaire begrafeniszen hoort. Alexandre Destin had zich nauwelijks enig idee gevormd van de aard van deze sombere geluiden, toen een fel klinkende slag, alsof er met groot geweld koperen bekkens tegen elkaar werden geslagen, hem dodelijk geschrokken zijn bed uitjoeg.

Het geluid galmde nog lange tijd na in de duistere, holle gangen van het huis en stierf pas vele sekonden later weg.

Maar nog was de heer des huizes niet van zijn schrik bekomen of een ogenblik later klonk er een duivelse schaterlach, zo hard, dat Alexandre Destin de haren ten berge rezen, en hij aan ieder van die haren een ijskoude zweetdruppel dacht te voelen.

Hij was echter een man, die over een tamelijk grote dosis persoonlijke moed beschikte; toen hij over de eerste schrik heen was, besloot hij op onderzoek uit te gaan; hij wilde er het zijne van hebben.

Hij trok dus snel een huisjas over zijn pyjama aan, schoot zijn pantoffels aan, nam zijn revolver uit de la van het nachttafeltje, sloop naar de deur, opende deze voorzichtig, waarna hij het hoofd naar buiten stak, om links en rechts de lange en brede gang af te zien.

In het eerst zag hij niets, maar toen dacht hij aan het einde van de gang, waar de trap naar de derde verdieping begon, een flakkerend lichtschijnsel te zien, en een grillige schaduw op de witte muur van de gang.

Hij nam zijn revolver vaster in de vuist, sloop door de gang op het schijnsel af en stond een ogenblik later tegenover één van zijn gasten, bleek en bevend zoals hij, in de ene hand een blaker, in de andere een

ouderwets ruiterspistol, dat hij bij gebrek aan beter, van een wapenrek in zijn kamer had genomen, maar dat hij daar evengoed had kunnen laten hangen, daar het sedert het begin van de zeventiende eeuw niet geladen was geweest.

De beide mannen keken elkaar een ogenblik zwijgend aan, en toen vroeg Destin :

— Heb jij het ook gehoord, Brassard ?

— Stel je voor, dat ik het niet gehoord had, antwoordde de heer Brassard huiverend. Het ging mij door merg en been. Ik heb nog nooit zoiets beleefd. Wat kan het toch geweest zijn ?

— Ik weet het niet, maar zal het onderzoeken, riep Destin moedig uit. Aan spoken geloof ik niet, en wij zullen wel met mensen van vlees en bloed te doen krijgen, denk ik. Maar kijk daar eens, daar zie ik nog een blaker, lijkt mij.

Inderdaad, boven aan de trap was alweer een lichtschijnsel zichtbaar, en een ogenblik later voegde de tweede gast zich bij de beide andere heren ; het was dokter Friolin uit Parijs, een oud en vertrouwd vriend van Destin.

Ook deze scheen nog al onder de indruk te zijn van de zonderlinge geluiden, die tot hem waren doorgedrongen. De waardige dokter had een kleine browning in de rechterhand en zei, zodra de anderen binnen het bereik van zijn fluisterende stem waren :

— Het is dus toch waar, Destin, het spookt bij je ?

— Kom, dokter, nonsens antwoordde Destin, die weer moed had gekregen, nu hij gezelschap kreeg, dat binnen enkele ogenblikken nog vermeerderd werd met de derde gast, de advocaat Chaudois uit de omgeving van Sèvres.

De vier heren beraadslaagden een

ogenblik en besloten toen, gezamenlijk een ronde door het hele huis te maken.

Voorzichtig bij het licht van hun zaklantaarns en kaarsen begonnen de heren hun onderzoekingsstocht, en voor een buitenstaander zou het een wonderlijk gezicht zijn geweest, die heren in pyjama of badjassen, deze op sloffen, een ander met een jachtlaars en een blote voet, een derde die in de verbouwereerdheid zijn hoed had opgezet.

Zij slopen door het hele huis, tot in de holle kelders, waarvan de meesten niet eens gebruikt werden.

Nergens was een spoor van inbraak, niet het kleinste venstertje dat openstond, geen deur die op een kier gepeend was ; alles was door de goede zorgen van Celestin zorgvuldig afgesloten.

De vier vrienden keken elkaar veelbetekenend aan, en daarop begon dokter Friolin :

— Luister eens hier, ik denk dat wij het ons verbeeld hebben.

— Alle vier ? riep maître Chaudois op ongelovige toon. Kom, dat gelooft u toch zelf niet, dokter ?

Ook Destin schudde het hoofd, en zei knorrig :

— Daar is geen sprake van. Laten wij maar weer naar boven gaan. Maar mijn nachtrust is naar de maan, dat voel ik wel. Mijn slapen kloppen, en ik beef over mijn hele lichaam.

— Neem een beetje valeriaan, of wat Hoffman druppels, dan zal het wel overgaan, ried Dr. Friolin hem aan.

Men ging naar het bewoonde.

Maar toen zij de ruime vestibule bereikten, stond Brassard plotseling stil en wees met uitgestrekte vinger naar het eind van de brede gang, die door het hele huis liep. Aan de ene kant was de vestibule, en als men de gang uit liep, kwam men

direkt aan een achterdeur, die met een paar treden af naar het park leidde, waaraan de keuken en het grote dienstbodenvertrek grensden.

Een zwak lichtschijnsel drong aan het einde die gang binnen, waar-schijnlijk door een openstaande deur.

— Waar komt dat licht vandaan ? vroeg Brassard fluisterend.

— Ik zou zeggen, dat het uit de keuken komt, gaf Destin op dezelfde toon ten antwoord. Kom mee, dan zullen wij het eens gaan onderzoeken.

Ze bereikten, zo zacht mogelijk lopend, het einde van de brede gang en stonden nu dicht voor de open keukendeur.

Destin wenkte de anderen, dat zij iets achter moesten blijven, hield zijn kaars boven het hoofd en boog het bovenlichaam voorzichtig zover voorover, dat hij om de hoek van de deur kon kijken.

En nauwelijks had hij dit gedaan, of hij slaakte een kreet van verbazing en woede, en stapte de keuken binnen, waarin de anderen hem volgden.

Daar, in het midden van het grote vertrek, zat Mary Clare rustig in een rieten stoel te slapen, met haar dikke, rode handen over haar maag gevouwen, het hoofd iets opzij, de mond half open en de ogen tot op een kleine kier na gesloten.

Als de slapende vrouw niet zo'n dik, kort, rood, mollig schepsel was geweest, dan zou deze plotselinge verschijning, die slapende vrouw daar midden de grote keuken mis-schien een geheimzinnige, misschien zelfs huiveringwekkende indruk

hebben gemaakt, nu echter wekte zij alleen maar de toorn van Destin op.

Hij liep op Mary toe, schudde haar ruw bij de arm en riep :

— Wordt eens wakker, Mary. Ben je niet goed bij je verstand ? Wat is dat voor een manier om hier midden in de keuken op een stoel te gaan zitten slapen ? Waarom ga je niet naar bed ?

Maar Mary moest inderdaad wel heel vast in slaap zijn, want zij gaf totaal geen antwoord en scheen het ook niet te voelen, dat haar baas haar zo ruw bij de arm heen en weer schudde.

Dr. Friolin was dichterbij gekomen, en keek nieuwsgierig naar de slapende keukenmeid.

— Maar voor de drommel, ik geloof werkelijk, dat zij zich slapende houdt, riep Destin kwaad.

— Nee, dat geloof ik niet, Destin, kwam Dr. Friolin. Zij slaapt wel degelijk, en naar alle schijn bijzonder vast. Ik zou haar niet zo schudden, als ik jou was, want dat kon wel eens nadelig voor haar zijn. Zij zal waarschijnlijk vanzelf wel wakker worden, als je de kaars maar eens dicht voor haar ogen houdt.

Destin hief de blaker, die Brassard hem toereikte, op een decimeter afstand van de halfgesloten ogen van de slapende, en een ogenblik later werd Mary wakker, sperde haar grote, ronde ogen zo wijd mogelijk open en keek met stomme verbazing naar de vier heren in hun wonderlijke nachtgewaad, die daar nieuwsgierig in een halve kring voor haar stonden.

HOOFDSTUK II.

NOG MEER VREEMDE GEBEURTENISSEN

Geruime tijd bleef zij bewegingsloos zitten en toen pas scheen zij haar meester te herkennen.

— Mijnheer Destin. Bent u het werkelijk? Wilt u iets hebben? Moet ik iets voor u klaarmaken?

— Om twee uur in de nacht? Ben je niet wijs? riep Destin boos.

— Twee uur in de nacht? Dat is onmogelijk, riep Mary uit.

— Kijk dan op de klok, voegde Destin haar toe, terwijl hij met het hoofd naar de grote keukenklok wees, die haar eentonig getik liet horen.

Langzaam wendde Mary haar blikken naar de klok en met moeite scheen het besef tot haar door te dringen, dat de wijzers inderdaad twee uur aanwezig.

Dr. Friolin had haar aandachtig gadeslagen en bromde nu, hoofdschuddend, iets voor zich heen, dat niemand verstond.

Destin zei streng tegen de keukenmeid, die zich met een vaag gebaar met de vuisten in de ogen wreef:

— Wil je mij eens vertellen, Mary, wat je bezielde, om net dat lawaai te maken?

— Wat voor lawaai, mijnheer? vroeg de keukenmeid.

— Kom, kom, houd je alsjeblieft niet van de domme, en maak mij niet kwaad, antwoordde Destin. Je weet heel goed wat ik bedoel.

— Ik weet het heus niet, mijnheer, riep Mary uit, en het scheen alsof zij op het punt stond in tranen uit te barsten. Ik ben om half tien

hier op mijn stoel in slaap gevallen en nu pas word ik wakker. Ik dacht dat ik nauwelijks vijf minuten maar een beetje gedommeld had.

— Maak dat de kat wijs, riep Destin ongeduldig uit. Daar geloof ik geen spat van.

— Ik zou het maar wel geloven, Destin klonk de kalme stem van Dr. Friolin. Ik ben arts en ik weet van die dingen meer dan jij. Wat zij daar zegt is heel goed mogelijk.

— Maar zij moet toch al die akeelige geluiden gemaakt hebben? riep Destin op wanhopige toon. Wie kan het anders hebben gedaan?

— Dat weet ik niet, maar dat zij het niet deed, staat voor mij vast, antwoordde de dokter.

Hij had de pols van de keukenmeid gegrepen en telde nu de slagen, terwijl hij de blik gericht hield op de sekondenwijzer van de keukenklok.

Toen bromde hij weer iets onverstaaibaars, keek de keukenmeid aandachtig aan en zei toen een woord, dat alleen Destin opving, en dat een uitheemse klank had:

— Zeer vatbaar voor hypnotisme, uiterst prikkelbaar, buitengewoon vatbaar voor suggestie, wat men noemt: een ideaal medium.

Maar Destin was nog lang niet tevreden.

Zijn gasten en hijzelf hadden nog geen uur geleden geluiden gehoord, die zonder enige twijfel in het huis zelf werden veroorzaakt, in de kelder of gelijkvloers en dat deze keu-

kenmeid, die blijkbaar de keuken niet verlaten had, er niets van zou hebben gehoord, kwam hem op zijn zwakst genomen twijfelachtig voor.

Dr. Friolin scheen zijn gedachten te raden en zei zacht :

— Zij was diep in slaap, Destin. Het is een soort slaap, die niet te vergelijken is bij de slaap van normale mensen. Als men een kanon naast haar afgeschoten had, zou zij er niet door gewekt zijn. Alleen een plotselinge lichtstraal, vlak voor de ogen, kan zulke personen uit die eigenaardige slaap doen ontwaken.

— Goed, dan neem ik aan, dat zij het niet gedaan heeft, antwoordde Destin kort. Wilt u mij dan eens zeggen, wie al die herrie heeft gemaakt? Wie heeft die gil geslaakt, die ons door merg en been ging? Wie heeft dat geluid gemaakt, dat op een ratelende donderslag leek? Wie heeft er op die duivelse manier gelachen.

Mary had Destin, terwijl hij sprak, met grote, ronde ogen strak aangekeken, en zei nu op een toon van heilige overtuiging :

— Dat hebben de geesten gedaan, mijnheer.

— Zo, zo, zou je dat denken? vroeg Destin schamper.

— Ik ben er zeker van, mijnheer. U lacht mij uit, maar ik zeg u, dat het in het huis spookt. Ik heb de geluiden, waar u het over had, al eens meer gehoord; ik kan ook met de geesten spreken.

— Dat komt goed uit; doe mij dan het plezier, en zeg hun eens, dat zij mij 's nachts niet meer uit de slaap moeten houden.

— Het is verkeerd van u, mijnheer, er de spot mee te drijven. Ik zeg u, dat ik werkelijk met de geesten kan spreken. Vanavond, toen ik in slaap gevallen was, zijn zij zeker weer gekomen, en toen ik hen geen antwoord gaf, zijn zij boos gewor-

den en hebben daarom het lawaai gemaakt dat u gehoord hebt. Zo is het, en niet anders.

— Nu, dan verzoek ik je vriendelijk, Mary, voortaan goed wakker te blijven en die spoken of wat het dan zijn, behoorlijk te woord te staan. Ik ga naar mijn bed om te slapen, en niet om in het holst van de nacht te worden wakker geschreeuwd. Knoop dit goed in je oren en ga nu naar je kamer. Het is geen tijd voor een fatsoenlijk meisje, om hier helemaal alleen in de keuken te zitten.

Mary sputterde nog wat tegen, maar tenslotte ging zij toch en verdween, met een blaker in de hand.

Zwijgend werd de terugtocht aangevaard.

Alle vier waren nog onder de indruk van het gebeurde, dat inderdaad bepaald geheimzinnig mocht worden genoemd.

Zij waren allemaal modern denkende mannen zij geloofden zeker niet aan bovennatuurlijke voorvallen, maar hun zintuigen hadden hun niet kunnen bedriegen: alle vier hadden zij de zonderlinge, schrik-aanjagende geluiden gehoord, en die moesten een oorzaak hebben.

Maar wat die oorzaak was, hoe zij waren teweeg gebracht, dat konden zij onmogelijk verklaren.

Voor de slaapkamerdur van Destin stond Dr. Friolin een ogenblik stil, en vroeg terloops :

— Zeg eens, Destin, heeft die Mary Clare wel eens meer geklaagd over die slaperigheid en heeft zij wel eens vaker gesproken over haar gave om met spoken en geesten te kunnen converseren?

— Tegenover mij beslist niet, antwoordde Destin grimmig. Maar Celestin heeft mij verteld, dat zij zich tegenover de bedienden enige malen op zo iets beroemd heeft.

— Zo, was alles, wat Dr. Friolin zei.

Toen stak hij Destin, en vervolgens Brassard en Chaudois de hand toe, en ging verder:

— Nu moesten wij maar weer gaan slapen, vrienden, het is zeker nog de moeite waard.

Zo gingen de vier heren weer naar bed, en die nacht werden zij niet opnieuw gestoord.

De drie vrienden van Destin vertrokken de volgende ochtend weer naar Parijs, en Destin bleef die dag alleen.

Onwillekeurig, ofschoon hij absoluut niet geloofde aan de spookgeschiedenis die, naar hij heel goed wist, over zijn huis de ronde deed, voelde hij zich onbehagelijk.

Ondanks zichzelf vermeed hij, zodra de schemer begon te vallen, de donkere plekken in zijn huis, de grote, diepe nissen aan een kant van de gang, die evenwijdig met de achtermuur op de tweede verdieping van het huis liep, over een afstand van bijna veertig meter, en die tamelijk « spookachtig » verlicht werd door de maan, die door de acht hoge boogramen naar binnen viel.

Hij at die dag alleen, schreef een paar brieven, las de avondbladen en ging vroeg naar bed, na zich persoonlijk te hebben overtuigd, dat alle ramen en deuren gelijkvloers goed gesloten waren.

Maar juist toen het twaalf uur zou slaan, werd hij opnieuw met een hevige schrik wakker.

Een somber geluid waarde door het oude huis, maar het was onmogelijk te zeggen waar het vandaan kwam. Het klonk als een steunend gezucht, maar zo luid, dat het Destin leek, alsof het onmogelijk door een menselijk wezen kon worden voortgebracht. En deze bange zuchten klonken zo hartverscheurend, dat Destin het zweet alle kanten uitbrak. Nu en dan werd het zuchten afgebroken door een schreeuw, als

van een mens in doodsnood, die enkele malen overging in een akelig doodsgerochel. Met een hand, die hevig beefde van schrik, tastte Destin naar de belknop naast het grote bed, en drukte er lang en aanhoudend op.

Maar al na enkele tellen hoorde hij gerucht in de gang, en toen de fluisterende stem van Celestin, die hees riep:

— Mijnheer! Mijnheer! Wordt toch wakker, wordt in 's hemelsnaam wakker!

Hij kwam zijn bed uit, schoot zijn sloffen aan, deed het licht aan en strompelde naar de deur, om de grendel terug te schuiven.

Op de drempel stond Celestin in zijn pyjama, en die alleen overhaast een broek had aangetrokken, op blote voeten, met ongekamde haren, en doodsbлек.

Hij droeg een blaker met een brandende kaars in de hand, maar zijn hand beefde zo, dat het ding ieder ogenblik dreigde te vallen.

— Hebt u het gehoord, mijnheer? vroeg Celestin.

— Ja, Celestin, ja, antwoordde Destin. Daarom belde ik je. Ik heb mij dus niet vergist. Het klonk als...

— Het klonk gruwelijk, mijnheer, viel Celestin hem in de rede, van de schrik de eerbied vergetend, die hij zijn meester verschuldigd was. Ik heb mijn hele leven nog nooit zo iets gehoord, en ik hoop het nooit opnieuw te horen.

— Maar gisteren dan, gisteren, Celestin? hernam Destin, terwijl hij zijn bediende verder de kamer in trok. Heb je gisternacht iets gehoord?

— Ik slaap gewoonlijk nogal vast, mijnheer en gisternacht meende ik flauwtjes iets ongewoons te hebben gehoord, maar ik ben er doorheen geslapen. Maar vannacht kon ik juist de slaap niet direkt vatten en toen

dat vreselijke zuchten.

— Durf je met mij meegaan, om de zaak te onderzoeken, Celestin?

Celestin scheen een ogenblik te aarzelen. Hij was een volbloed Bretnager, en de bewoners van die Franse streek staan er voor bekend, dat zij bijzonder bijgelovig zijn.

Voor al onder de volksklasse is het geloof aan weerwolven en heksen, wijd verspreid en het wortelt onuitroeibaar in de volksaard.

Maar Celestin wilde zich niet laten afleiden, en daarom raapte hij al zijn moed bij elkaar, en antwoordde:

— Ik ben niet bang, mijnheer, ik ga mee.

Destin schoot vlug zijn kamerjas aan, liet een revolver in een van de zakken glijden, en had de knop van de deur al in de hand, toen hij zich tot Celestin wendde en vroeg:

— Alle bedienden zijn toch al naar bed?

— Ja, voor zover ik weet, mijnheer.

— Hoe staat het met Mary?

— Zij is om elf uur naar haar kamer gegaan, mijnheer.

— Ga eens kijken of zij inderdaad slaapt. Als dat niet het geval is, kom je me dadelijk waarschuwen. Ik zal hier op je wachten.

Het was veel geveegd van de butler, de tocht door het oude huis alleen te maken, maar hij vermande zich, overwoog dat hij niets op zijn geweten had, behalve het weg « organiseren » van een paar handenvol fijne sigaren en nu en dan een teug uit een likeurfles, en verliet het vertrek.

Vijf minuten bleef Destin alleen, allesbehalve op zijn gemak, en in de zak van zijn huisjas de kolf van zijn revolver omklemmend. Toen kwam Celestin weer terug. Zijn bolbleek gezicht had een verschrikte uitdrukking.

— Wat is er aan de hand Cele-

stin? vroeg Destin. Slaapt Mary?

— Ik geloof het haast niet, mijnheer, antwoordde de butler.

— Geloof je het niet? antwoordde Destin ongeduldig. Heb je je er dan niet van overtuigd?

— Ja zeker, mijnheer, ik heb door het sleutelgat gekeken.

— Welnu dan? Dan heb je toch moeten zien of ze in bed lag, ja of neen?

— Ze lag niet in bed, mijnheer. Ze liep door haar kamer heen en weer en had een sleep gemaakt van haar beddelaken, en van een oude krant had zij een soort muts gemaakt, het leek wel een suikerbrood.

— Maar dan is die meid stapelgek geworden, riep Destin verschrikt uit. Ik zal morgen dadelijk Dr. Friolin laten komen. Ik verdraag dit niet langer, ze moet maar uit. Wat deed ze, Celestin?

— Ik begreep het niet dadelijk, mijnheer, maar toen ik goed toekeek, merkte ik, dat ze..., mijnheer moet het mij niet kwalijk nemen, dat ze op een bezemsteel reed.

— Op een bezemsteel? Wat vertel je me daar nu? Maar wat drommel, dat is het werk van een heks.

— Als mijnheer het mij permiteert, zou ik diezelfde opmerking willen maken, antwoordde Celestin.

Destin bedacht zich geen ogenblik meer.

— Ga mee! beval hij.

Hij duwde Celestin opzij, verliet de slaapkamer, volgde de gang, en begon de trap naar de derde verdieping te bestijgen.

— Waar is haar slaapkamer ergens? vroeg hij, zich naar Celestin omkerend, die het vlugge lopen niet gewend was, en hijgend en blazend volgde.

De twee mannen waren op dat ogenblik op het portaal, en Celestin wees, naar adem snakkend, met zijn brandende kaars in de richting van

een lichtgrijs geschilderde deur.

Destin liep er op zijn tenen naar toe, bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Ofschoon Celestin hem gewaarschuwd had, kon hij nauwelijks een kreet van verbazing weerhouden bij wat hij daar zag in het door een kaars verlichte vertrek.

Mary droeg haar nachtjapon, maar had op haar hoofd een soort papieren punthoed, zoals de edelvrouwen in Italië en Frankrijk ze in het begin van de dertiende eeuw droegen, en waarmee men ook wel heksen en toverkollen afgebeeld ziet. Haar haren zwierden los over haar rug, en twee krullen slingerden over haar borst heen en weer. Van een van de beddelakens had zij zich een sleep gemaakt en zij huppelde op een alleridiotste manier door het vertrek, net zoals een kind doet, die stokpaardje rijdt. Het voorwerp, dat zij daarvoor gebruikte, was inderdaad een halfversleten stalbezem, die waarschijnlijk door een van de staljongens was afgedankt.

Het gezicht van de Engelse keukenmeid stond strak, en zij transpireerde sterk van de ongewone inspanning.

Terwijl zij zo rond huppelde, zong zij een eentonig kinderwijsje, waarvan de woorden echter niet te verstaan waren.

Destin keek een ogenblik toe, richtte zich toen op, steunde de handen in de zijde, en mompelde hoofdschuddend voor zich heen :

— Van alle dingen, die ik ooit gezien heb, is dit toch zeker wel het gekste. Mary Clare een heks. Dat is wel het toppunt. Een meisje, dat zo prima madeira-saus kan maken, om van haar kalfoesters nog maar te zwijgen. Dát moet ik zeggen : een

mens kan wel diep zinken. Maar heks of niet, het gaat zo niet langer.

En met deze woorden begon Destin met zijn vuist op de deur te bonzen.

Dadelijk hield daarbinnen het vreemde dansen en schuifelend huppelen op.

Ook het kinderachtige gezang stopte alrupt.

Destin greep de kruk van de deur, en hij zag, dat zij niet gesloten was, zodat hij naar binnen kon, terwijl Celestin hem op de hielen volgde, daar hij er echt niet op gesteld was, alleen in de donkere gang te worden achtergelaten.

Mary Clare was ditmaal zeer zeker wakker, of althans begreep zij uitstekend, wat er tegen haar gezegd werd.

Zij keek Destin verschrikt, maar volstrekt niet verlegen aan, en drukte zich alleen de papieren muts wat vaster op het hoofd.

Destin ging wijdbeens voor haar staan, keek haar streng aan, en vroeg dreigend :

— Meisje, wil je mij eens onmiddellijk zeggen, wat dat alles te betekenen heeft ?

— Wat zou het te betekenen hebben, mijnheer ? antwoordde de Engelse keukenmeid. Het is heel eenvoudig : ik ben door een boze geest bezeten.

— Wel, wel, wel, kwam Destin met een sarcastisch lachje. Nu, dan wil ik óók eens door een boze geest bezeten zijn ; je kunt morgen je biezen pakken en Celestin zal je twee weken loon uitbetalen.

Destin draaide zich op de hielen om, verliet het vertrek zonder nog een woord te spreken, en kwakte de deur zo hard dicht, dat het hele huis ervan dreunde.

HOOFDSTUK III

DE BELANGSTELLING VAN RAFFLES

— Eén ding lijkt mij in deze hele zaak overduidelijk, Charles. Die Mary Clare, onze landgenote, die haar ontslag heeft gekregen, omdat zij met heksen en spoken omging, was, zoals Dr. Friolin terecht opmerkte, gewoon in de hoogste graad hysterisch, uiterst gevoelig voor indrukken, geprikkeld, en geloofde blijkbaar in volle ernst, dat een boze geest bezit van haar lichaam had genomen.

— Maar die geluiden in het huis van Destin?

— Ja, dat is zeker eigenaardig genoeg. Dat Mary Clare die niet produceerde, staat volgens mij vast.

— Maar wie of wat veroorzaakte ze dan?

— Ik kan het je onmogelijk zeggen, daarvoor zou ik ter plaatse moeten zijn en niets is gemakkelijker om er eens naar toe te gaan, nu wij toch in Frankrijk zijn.

Dit gesprek werd gevoerd tussen twee chic geklede heren, die rustig zaten op een van de banken van het trappenterras van het Palais Chailot te Parijs, vanwaar men een prachtig uitzicht heeft op de Eiffeltoren en een groot gedeelte van de Seine.

Deze twee heren waren John Raffles, de Grote Onbekende, en zijn trouwe metgezel, Charles Brand, die juist enige rust hadden gezocht en gevonden in de Franse hoofdstad, na een reeks even zonderlinge als spannende avonturen.

Na de laatste opmerking van John

Raffles had Brand enige ogenblikken voor zich uitgekeken en zei nu, met iets van spijt in zijn stem:

— Kom aan, Edward, ik zie het wel, aan onze heerlijke vakantie is zeker al een einde gekomen. De zaak heeft je natuurlijk volledig in haar ban. Je wilt naar Sèvres. Laat mij je plannen maar eens horen.

— Ziehier. Wij vertrekken zo snel mogelijk en proberen daar in contact te komen met Mary Clare, de ontslagen keukenmeid. Ik ben er zeker van dat wij over onze tocht spijt zullen hebben: het is altijd interessant met zulke abnormale mensen in aanraking te komen. Maar daarmee zullen wij niet tevreden zijn, wij zullen ook proberen achter het raadsel van die rare, angstwekkende geluiden te komen, die mijnheer Destin en zijn vrienden 's nachts hebben gehoord. Ook ik ben zo vrij niet al te sterk aan spoken te geloven, en naar mijn oordeel zal er wel een natuurlijke oorzaak voor de geluiden bestaan. Welnu, laten wij dan proberen achter die oorzaak te komen.

— En als wij die ontdekt hebben?

— Dan handelen wij naar omstandigheden.

— Je gelooft toch niet aan enig boos opzet?

— Waarom zou ik daar a priori niet aan mogen geloven? Destin is schatrijk, meermalen miljonair, misschien zelfs wel miljardair en eigenlijk begrijp ik niet goed hoe

het komt, dat ik zelf hem al niet wat ontlast heb van wat hij te veel heeft en anderen te weinig hebben.

— Maar mijn hemel, Edward, je kunt toch niet iedereen ontlasten, die meer dan een miljoen heeft?

— Dat geef ik toe, en dat is jammer genoeg, antwoordde Raffles droogjes. In ieder geval zou Destin een dankbaar onderwerp zijn geweest. Ook hij besteedt kolossale kapitalen, die heel wat nuttiger gebruikt konden worden. Maar dit is van later zorg; eerst vertrekken wij naar Sèvres en zullen daar de situatie eens gaan opnemen.

— Wanneer wil je gaan?

— Niet voor vanavond. Wij zullen deze dag besteden met een bezoek aan het kleine landgoed, dat ik in de buurt van Courcelles gekocht heb. Ik zal daar wel een rentmeester moeten aanstellen, tenminste wanneer ik wil dat mijn bezitting iets oplevert.

De beide vrienden stonden op van de bank, daalden de brede terrassen af, tot zij de Seinekade bereikt hadden en volgden deze totdat zij aan de Pont de l'Alma kwamen.

Op het plein van die naam, waar het eindpunt was van een buslijn, die naar de Place de la République rijdt, stapten zij op een bus, die een ogenblik later vertrok.

En zoals altijd, genoten de beide vrienden van het onvergetelijke schouwspel, dat de Champs Elysées oplevert.

Zij reden over de Place de la Concorde, door de rue Royale, bereikten zo de Place de la Madeleine en stapten op de Boulevard des Capucines voor het Grand Hôtel af, waar zij logeerden.

Niet zonder moeite baanden zij zich een weg door de dichte menigte, die de trottoirs vulde.

Hier wachtte hen James Henderson, de chauffeur van Raffles.

Een enkel woord was voldoende, om hem met de auto te laten voorkomen, en een ogenblik later waren de drie mannen onderweg naar Courcelles, waar Raffles in een prachtige streek een klein landhuis met een tamelijk groot terrein voor betrekkelijk weinig geld had gekocht. Het was zijn doel, hier later een tehuis voor ouden van dagen te stichten, die er rustig en onbekommerd hun oude dag konden slijten.

Na hier de zaken te hebben geregeld, keerden zij weer naar Parijs terug en gebruikten het diner in een van de best bekende restaurants aan de Grote Boulevards.

Raffles had in de loop van de dag al telefonisch een kamer besteld in een van de grote hotels van Sèvres en in zijn spoorboekje had hij gezien, dat er die avond nog drie treinen naar deze Parijse voorstad vertrokken, zodat zij zich beslist niet hoefden te haasten.

De auto, waarvan Raffles sinds een week gebruik had gemaakt, om tochten in de omstreken van Parijs te ondernemen, en die zijn eigendom was, werd voorlopig weer in de garage neergezet, waar men sedert een jaar op de wagen paste en hem voor Raffles in orde moest houden, opdat deze hem onmiddellijk tot zijn beschikking zou hebben wanneer hij om een of andere reden naar de Franse hoofdstad kwam.

Om kwart over negen lieten de drie mannen, ieder voorzien van zijn bagage, die Raffles te Parijs zelf had moeten aanvullen, daar hij in de loop van zijn laatste avonturen heel wat was kwijtgeraakt, zich met een taxi naar het Gare St. Lazare brengen, vanwaar de meeste zogenaamde « lignes de banlieue » vertrekken.

Zij bereikten Sèvres een half uur later en vonden aan het station een hotelauto, die hen naar het « Hôtel du Lion d'Or » bracht.

De oberkellner bracht hen zelf naar hun kamer en Henderson kreeg een vertrek naast dat van Raffles, die het zijne met Brand zou delen.

Raffles had zich gehaast een in Sèvres verschijnend plaatselijk blad te kopen, in de hoop daarin nog enige bijzonderheden te vinden, betreffende de geheimzinnige gebeurtenissen in het huis van Alexandre Destin, maar daarin werd hij bedrogen; het blad bevatte alleen het bericht, dat Destin de dag tevoren voor een paar dagen op reis was gegaan; hij moest in Parijs enige dringende zaken regelen.

Raffles las dit bericht intussen niet zonder hoofdschudden en zei tot Brand:

— Ik kan mij vergissen, maar ik weet niet of het wel heel verstandig is van onze vriend Destin, om juist op dit oogenblik van huis weg te gaan.

— Hoezo?

— Wel, dat kan ik je niet precies zeggen, maar ik voor mij zou, als ik een spookhuis bewoonde en net een Engelse keukenmeid had ontslagen, die in het holst van de nacht op een bezemsteel rijdt en zich verbeeldt, dat zij door de duivel bezeten is, liever in mijn huis blijven en eerst de kat eens uit de boom kijken. Die spokerij bevalt mij niet erg, en toch zou ik je op dit oogenblik onmogelijk kunnen zeggen, wat ik eigenlijk voor Destin vrees.

Raffles vouwde het blad langzaam op, keek op zijn horloge en zei:

— Het is pas half elf. Heb je nog zin om een kleine wandeling te maken voor wij gaan slapen?

— Natuurlijk, ik ben dadelijk tot je dienst, Edward. Je hebt zeker een bepaald doel met die late wandeling?

— Je hebt het geraden, ik wilde het huis van onze man eens in oogen-schouw nemen.

— Weet je het te vinden?

— Nee, maar de eerste de beste straatjongen zal ons de plek natuurlijk kunnen aanwijzen.

Dit bleek Raffles goed te hebben gezien, want voor het hotel vond hij een jongen van een jaar of twaalf, die hem dadelijk de gewenste inlichtingen gaf.

Het bleek, dat het huis iets buiten het eigenlijke stadje lag, aan de brede, fraaie straatweg naar Parijs. De beide vrienden hoefden dus niets anders te doen, dan de stad dwars door te lopen, waarbij zij alleen de hoofdstraat moesten volgen om daarop de rijksstraatweg in te slaan.

De maan stond vol aan de hemel en de nacht was erg licht, zodat zij gemakkelijk hun weg vonden.

Omstreeks tien minuten van de stad begon het hek, dat de hele bezitting van Destin van de straatweg en van de omringende landerijen afsloot.

De beide vrienden volgden het geruime tijd en kwamen eindelijk aan de ingang, waar het houten hek overging in een verguld ijzeren, met in het midden de monumentale deur, een juweeltje van ijzersmeedkunst.

Op een vijftigtal meters afstand verhief zich een sombere, vage vorm, dat was « Mon Repos », zoals Destin zijn bezitting gedoopt had, niet beseffend, dat die naam naderhand wel ironisch moest klinken. Hier en daar was een venster verlicht, maar voor de rest was het oude gebouw helemaal donker.

Toen zij het huis geheel voorbij gegaan waren, zei Raffles zacht:

— Ik meen in het licht van de elektrische lantaarn, die boven de stoep brandt, verscheidene keldergaten te hebben gezien met ijzeren tralies. Die zullen waarschijnlijk behoren bij de kelderruimte, waarvan de kranten spreken en vanwaar die

lugubere geluiden klonken, die Destin gehoord heeft. Nu, voor deze avond hebben we genoeg gezien, morgen kunnen wij ons onderzoek voortzetten, en dan zullen wij eens aanlopen bij Mary Clare, tenminste

wanneer zij nog altijd in Sèvres is, en ik denk dat dat wel het geval zal zijn.

— Waarom denk je dat?

— Zo maar, was alles wat Raffles antwoordde.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERWACHT VOORVAL

Het was ongeveer elf uur in de ochtend van de volgende dag.

De zon scheen helder aan de hemel, en alles beloofde schitterend weer.

Op het landgoed van Destin ging alles zijn normale gang, zoals het steeds ging, wanneer de heer des huizes afwezig was.

Er was sinds een paar dagen een nieuw, eveneens Engels dienstmeisje aangenomen, en madame Frivole zwaaide nu de scepter; zelfs Celestin, de maître d'hôtel, moest voor haar bukken.

De tuinmensen waren ver in het park aan het werk en de chauffeur, Jack Monday, was in zijn garage bezig met het wassen van een auto.

In de grote keuken was de nieuwe keukenmeid, ditmaal een Française, Martine geheten, druk bezig aan het klaarmaken van de lunch, terwijl Celestin, rustig toekijkend, op de grote keukenbank zat, dicht bij een van de lage en brede ramen, die op de achtertuin uitzagen.

Nu en dan wipte Alice binnen, om in haar grappig onbeholpen Frans het een en ander te vragen.

Kort voor de lunch kwam zij op-

nieuw binnen, liep op Celestin toe, en zei met een vlelend stemmetje:

— Mister Celestin, ik wilde graag bij mijn vriendin Mary gaan lunchen; u hebt er toch zeker niets op tegen?

— Dat weet ik nog zo net niet, antwoordde Celestin brommend. Mijnheer heeft haar ontslagen en daar had hij groot gelijk in. Iemand, die met heksen omgaat en die op een bezemsteel rijdt in het holst van de nacht... foei!

— U mag geen kwaad van mijn vriendin zeggen, protesteerde Alice, terwijl zij dreigend het kleine wijsvingertje ophief. Zij gaat werkelijk met geesten om; zij heeft mij veel dingen verteld van mijn overleden vader, en die kwamen allemaal uit.

— Dan zal ze je vader bij zijn leven wel gekend hebben, antwoordde Celestin, die op het gebied van spiritisme erg sceptisch was uitgevallen.

— Nee, dat is niet waar, mister Celestin, antwoordde Alice. Zij kan mijn vader onmogelijk gekend hebben, want die is al vijf en twintig jaar dood.

— Hoe weet jij dan, die zelf pas

zeven en twintig bent, of het waar is, wat zij van hem vertelt? liet de scherpe stem van Martine zich horen.

Hierop wist het Engels kamermeisje geen antwoord te geven, maar zij hield zich toch beslist niet voor geslagen.

— Mary weet alles! riep zij uit. Zij kan de toekomst voorspellen, uit koffiedik en eieren. Zij legt de kaart, en zij heeft mij voorspeld, dat ik met een baron zal trouwen.

— Ik heb altijd wel gedacht, dat die keukenmeid niet goed snik was, bromde Celestin tussen de tanden. Met een baron! Waarom niet met een prins of een koning?

— Zij heeft destijds ook voorspeld, dat de tweede wereldoorlog binnen twintig jaar zou zijn afgelopen en dat is precies zo uitgekomen, riep Alice zegevierend. Jullie kunt me toch niet uit het hoofd praten, dat zij helderziende is. Soms wordt zij wel in slaap gemaakt door een kennis, of wel door een vreemde, die macht genoeg over haar bezit, en dan vertelt zij alles wat je van haar wilt weten.

— Goed dat ik het weet. Dan moet zij mij ook eens vertellen, waar mijn mooie juwelen dusspeld is gebleven, die ik van mijnheer heb gekregen op mijn laatste verjaardag, bromde Celestin. Als ze me dat kan vertellen, dan geef ik me gewonnen, eerder niet.

— Dan hebt u niets anders te doen, mister Celestin, dan gewoon naar haar toe te gaan, haar te hypnotiseren en het haar te vragen, riep Alice uit.

Zij liet haar stem tot een geheimzinnig gefluister dalen, keek schuw naar de deur en ging verder:

— Ze zegt, dat ze omgang gehad heeft... met... ik durf het bijna niet te zeggen.

— Zeg het maar wel. Het is toch

van A tot Z gelogen, klonk opnieuw de kijvende stem van Martine, die druk in de weer was bij haar fornuis.

— Ze zegt dat ze omgang heeft gehad met... de duivel.

— Wat dat betreft, dat verwondert mij helemaal niet, antwoordde Celestin met volle overtuiging. Zij is er juist het type voor. Maar ik denk, dat die tenslotte toch genoeg van haar heeft gekregen, toen ze hem voortdurend met haar Zwarte Kunst aan de kop zeurde.

— O, mister Celestin, u mag er niet mee spotten, riep Alice verschrikt uit. Dat krijgt Mary dadelijk te horen. Ik zeg u, dat ze alles weet en alles voorspellen kan. Soms word ik er wel wat bang van.

— Ik geloof dat jij verstandig deed, meisje, als je wat minder met die Mary Clare omging, zei Martine scherp. Ik geloof niet, dat zij een goede invloed op je heeft. Ik wil echt niets kwaads van haar zeggen, maar vrouwen, die zelf zeggen, dat zij met de..., hm... met je weet wel wie verkeren... die zijn geen gezelschap voor een jong ding als jij bent.

— Maar ik mag toch wel bij haar gaan lunchen, mister Celestin? vleide het kamermeisje. Ik beloof u, dat ik op tijd terug zal zijn.

— Dat is je geraten ook, want ik ga er zelf direkt op uit; ik ga een broer van me bezoeken te Parijs, die daar plotseling ziek is geworden; ik heb een telegram gekregen.

En meteen stond Celestin op, de daad bij het woord te voegen.

Alice klapte in de handen en riep:

— O, wat ik ben blij. Ik ga dadelijk naar haar toe. Zij rekent op me; we hebben een afspraakje gemaakt.

En met deze woorden holde zij de keuken uit. Zij ging naar haar eigen kamertje op de derde verdieping, verwisselde dan haar coquet zwart japonnetje met een keurige blouse

en rok, maakte zich op, en maakte zich klaar om heen te gaan.

Celestin was al met de trein naar Parijs vertrokken, de chauffeur was met zijn auto bezig en op dit ogenblik, ongeveer half twaalf, was er niemand in het grote huis, behalve madame Frivole en de nieuwe, Franse keukenmeid Martine.

De eerste zat op haar eigen kamer, bezig met het nazien van de rekeningen, en Martine was nog altijd druk bezig met de voorbereidselen voor de lunch.

Terwijl zij haar handschoenen dichtknoopte, daalde Alice met een hoogrode kleur van opwinding de trappen af, stak de vestibule over, en opende de huisdeur.

Nauwelijks had zij dit gedaan, of de deur werd van buiten verder opengeduwde en voor haar stond een rijzig man, met een donker gezicht en een gitzwarte baard, die tot op het midden van zijn borst hing. Een vilthoed met een brede rand en een puntige bol bedekte zijn hoofd, waaronder zwarte lokken tot op zijn schouders neervielen. De man had vurige, koolzwarte ogen, die het meisje schenen te doorboren, maar dat was nog niet alles. In zijn rechterhand klemde hij een grote revolver, waarvan de glinsterende loop op het voorhoofd van het meisje gericht was. Hij stond een ogenblik doodstil, en toen zei hij met een eigenaardig holle stem:

— Ik ben een tovenaar. Als je maar één woord kikt, ben je er geweest. En ga nu maar gauw naar je vriendin, de tovenares en laat me hier verder met rust.

Het mag ongelooflijk klinken, maar het meisje gehoorzaamde direct.

Later werd door de kranten, die deze geschiedenis vermeldten, er de nadruk op gelegd, dat zij zelfs geen ogenblik aarzelde, zo vast geloofde

zij aan de wonderbaarlijke macht van haar vriendin en zo vast was zij overtuigd, dat deze man haar afgezant moest zijn, misschien wel de duivel in eigen persoon.

Verschillende bladen meenden destijds, dat het meisje, dat naderhand gearresteerd werd, de medeplichtige van de zogenaamde tovenaars was, maar uit het vervolg van ons verhaal zal blijken, dat die bladen ongelijk hadden en de man, die dit aan het licht bracht, was de befaamde avonturier John Raffles.

Alice zei dus geen woord, liep de man bevend voorbij, daalde de stoep af en ging regelrecht naar het huis, waar Mary Clare woonde.

De man met de zwarte baard, die er inderdaad onheilspellend genoeg uitzag, hij was van top tot teen in het zwart gekleed en alleen zijn sporthemd van Engels maaksel had een bruine kleur, zoals de sporthemden, die de Engelse officieren in dienst dragen, overtuigde zich even, dat het meisje werkelijk weg was en haastig over de brede straatweg liep en sloot toen heel zachtjes de deur. Hij scheen uitstekend op de hoogte te zijn van de plaatselijke gesteldheid en ook van de omstandigheid, dat de heer des huizes afwezig was, evenals de butler en dat het huis- en tuinpersoneel aan andere bezigheden was: de keukenmeid in haar keuken, de huishoudster in haar kamer, de chauffeur in zijn garage. Een van de bedienden was met de heer Destin mee en de anderen in de tuin bezig. De man droeg in de linkerhand een grote tas, die tamelijk zwaar scheen te wegen, en hij ging nu met sluipende schreden de trap op naar de eerste verdieping. Op het grote portaal bleef hij een ogenblik staan en daarop opende hij volkomen onhoorbaar de deur van de studeerkamer van Alexander Destin.

Een ogenblik bleef de man luisteren, daarna stapte hij naar binnen en sloot de deur weer achter zich. Hij zette de tas voorzichtig neer, en haalde toen uit een van zijn zakken een klein étui, dat hij opende en waaruit hij enige knap bewerkte inbrekerswerktuigen nam. Het eerst trad hij op de brandkast toe, een sterk, modern meubel, keek even naar het slot, draaide het enige ogenblikken heen en weer, totdat hij blijkbaar de goede combinatie gevonden had, en stak er toen een sleutel in, die hij ook uit het étui te voorschijn had gehaald. De deur van de kast ging geruisloos open, de man met de zwarte baard stak er de hand in, en nam vlug van de planken een stapeltje bankbiljetten en enige rollen zilvergeld, die hij direkt in zijn zakken liet verdwijnen.

Maar hij scheen nog iets meer te verwachten, bukte zich, en zocht verder in de kast. Toen stak hij de hand opnieuw uit en haalde een klein, kunstig bewerkte doosje van palissanderhout naar zich toe, waarvan hij het deksel vlug liet openspringen, door een van zijn fijne lopers in het slot om te draaien. Het doosje bevatte een aantal geslepen diamanten, robijnen en andere juwelen, waarvan mijnheer Destin een groot liefhebber was.

De « tovenaars » liet een gebrom van goedkeuring horen, en de juwelen volgden de bankbiljetten en het geld.

Hij duwde de deur van de brandkast weer dicht, en wijdde nu al zijn aandacht aan het grote, prachtig beeldhouwde bureau. Met behulp van zijn instrumenten had hij een van de laden spoedig geopend; ook daarin vond hij nog een aantal kostbaarheden en geld.

Toen hij hiermee klaar was, ging de geheimzinnige inbreker naar het aangrenzend vertrek, een prachtig

gemeubileerde kamer, waarin, in kasten en op étagères, een aantal kostbare kunstvoorwerpen stonden.

De inbreker scheen een kenner te zijn en ook op de hoogte te zijn van de inrichting van het huis, en van wat er in was, want met aapachtige vlugheid nam hij alleen de kostbaarste zaken weg, van goud en zilver, of die om een andere reden grote waarde bezaten.

Met deze voorwerpen beladen, keerde hij weer naar de studeerkamer terug, opende de tas, pakte daaruit een paar goedgesloten petroleumblikken, zette die op de vloer en vulde de tas met de kunstvoorwerpen, die hij net gestolen had.

De man was zeker geen volle twintig minuten bezig geweest, en hij scheen er vast van overtuigd te zijn, dat men hem niet zou komen storen.

Nu richtte hij zich op, wierp nogmaals een blik om zich heen, nam een van de petroleumblikken op, opende dit, en goot de inhoud leeg over de meubelen, de gordijnen, de vloer...

Hetzelfde lot onderging de aangrenzende kleine kamer.

Nu haalde de inbreker een soort lont te voorschijn, bond die aan een van de met petroleum gedrenkte gordijnen vast, stak haar aan het ene einde aan, greep haastig de tas met zijn kostbaarheden en verliet het toneel, na zich eerst te hebben overtuigd, dat er niemand in de gang was. Hij wierp nog een blik achter zich, keek naar de smeulende lont, grijsde tevreden, en bromde voor zich heen:

— Op die manier zal ieder spoor wel worden uitgewist en als het hele huis er aangaat, nu, des te erger voor Destin. Hij zal er zich wel over troosten; hij heeft nog meer huizen.

En met deze woorden haastte de bandiet zich weg, daalde de trap af,

bereikte de brede vestibule en was het volgende ogenblik het huis uit door de voordeur. Er was niemand te zien, en hij bereikte dan ook ongehinderd het grote hek. Op een paar honderd meter afstand van het landhuis wachtte een auto.

De man met de zwarte baard liep er haastig naar toe, zo vlug als het gewicht van de tas hem dit toestond en stapte in de wagen, die onmiddellijk in snelle vaart wegreed, op hetzelfde ogenblik, dat uit de studeerkamer van de heer Destin de vlammen naar buiten sloegen.

Het was juist op dit ogenblik, dat Raffles en Brand, die een wandeling maakten, het landhuis naderden, en zij waren de eersten, maar dit zal men in geen enkel Frans blad vermeld vinden, die de brand ontdekten.

Op een honderdtal meter afstand, opzij van het huis, waren een paar boeren op de akker aan het werk, en Raffles en Brand trokken door luid geroep hun aandacht, wezen naar het huis, en stormden daarna zelf naar de ingang van het hek, om de helpende hand te bieden.

Zij bereikten de voordeur tegelijkertijd met de dodelijk geschrokken boeren, die nu ook de vlammen gezien hadden. De voordeur was gesloten, maar Raffles aarzelde geen ogenblik, sloeg een van de ruiten van een raam gelijkvloers in, en klauterde naar binnen, door de anderen gevolgd. Hij rende dadelijk naar de telefoon in de vestibule, belde de brandweer van Sèvres op, die nog geen volle drie minuten later met al het beschikbare materiaal op de plek des onheils verscheen.

Maar intussen hadden de anderen niet stil gezeten. Zij waren naar boven gerend en ondanks de zware rook, die door de retsen van de deur naar buiten drong, wisten zij zich een weg te banen tot in de branden-

de studeerkamer, rukten er de gordijnen van de ramen, sleepten zoveel mogelijk wat brandbaar was naar buiten, maar moesten toen, half verstikt, de wijk nemen voor de vlammen en de rook.

Inmiddels waren madame Frivole, de chauffeur, de tuinmensen en de rest van het personeel door het luide geschreeuw op het gevaar opmerkzaam gemaakt, en iedereen was al het huis uit, toen de brandweer aankwam. Vlug werden de slangen uitgelegd, de spuit gaf water, en binnen een kwartier waren de vlammen geblust.

Bij onderzoek bleek, dat de brand gelukkig beperkt was gebleven tot de beide vertrekken, waar hij was uitgebroken, en het duurde geen vijf minuten of de hoofdbrandmeester had geconstateerd, dat hier opzet in het spel was. Hij vond de lege petroleumblikken; er was geen twijfel mogelijk, of het was hier een geval van moedwillige brandstichting.

Onmiddellijk werd de politie van Sèvres gewaarschuwd, die een kwartier later verscheen in de gedaante van een inspekteur en een brigadier.

Op verzoek van de hoofdbrandmeester waren Raffles en Brand gebleven, daar zij het eerst de brand ontdekt hadden, en hun verklaringen misschien van waarde konden zijn.

En zo vond de inspekteur de beide vrienden in de ruime huiskamer, in gezelschap van de dodelijk geschrokken huishoudster, de chauffeur en de tuinman.

De inspekteur maakte zich bekend en richtte zich direkt tot madame Frivole, die hij scheen te kennen.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u moet lastig vallen, madame, begon hij op hoffelijke toon. Het betreft schijnbaar een ernstige zaak naar het schijnt. De hoofdbrandmeester heeft mij gebeld, dat hier waar-

schijnlijk van boos opzet sprake is, ik zou graag de beide vertrekken eens zien, waar de brand is uitgebroken.

— Ga uw gang, mijnheer, antwoordde madame Frivole bevend.

— Is mijnheer Destin niet thuis?

— Nee, mijnheer, hij is voor zaken naar Parijs.

— Wanneer wordt hij terug verwacht?

— Vanavond nog.

— Wie zijn die mensen hier?

— De chauffeur, de tuinmensen, die twee heren daarginds ken ik niet, maar zij hebben het eerst de vlammen zien uitslaan, en alarm gemaakt, antwoordde madame Frivole, terwijl zij op Raffles en Brand wees.

— Buren zeker?

— Pardon mijnheer, vreemdelingen, antwoordde Raffles glimlachend. Wij zijn toevallig hier, om de omgeving te bewonderen, en waren van plan morgen weer naar Parijs terug te gaan. Onze wandeling voerde ons langs het landhuis, en net toen wij er naar keken, sloegen de vlammen uit de ramen van de eerste verdieping. Natuurlijk hebben wij toen direkt alarm geslagen.

— En daar mag mijnheer Destin u wel heel dankbaar voor zijn, riep madame Frivole uit. Als gij hier niet toevallig voorbij was gekomen, zou misschien het hele huis afgebrand zijn.

HOOFDSTUK V.

HET ONDERZOEK

De inspekteur stond een ogenblik in gepeins verzonken en antwoordde toen:

— De zaak is mij nog niet erg duidelijk. Hoe kan hier eigenlijk misdadig opzet in het spel zijn? Waren er bedienden in huis?

— De butler was afwezig, hij was op weg naar een zieke broer, mijnheer, de chauffeur was in de garage, het kamermeisje bezocht een vriendin, een van de bedienden is met mijnheer Destin naar Parijs, en de andere hielp op het land mee, daar het juist op dit ogenblik erg druk is.

— Maar dan was er dus, om zo te

zeggen, niemand van de bedienden in huis? riep de inspekteur verbaasd uit.

— Niemand, mijnheer.

— Nu, dat is helemaal vreemd, mompelde de inspekteur.

— Wanneer u mij de opmerking veroorlooft, inspekteur, dan zou ik zelfs willen zeggen, dat het heel vreemd is, klonk de stem van John Raffles. Naar mijn bescheiden mening kan dit niet toevallig zijn; het zal wel verband houden met de brand. Wilt u mij toestaan mee te gaan naar de kamer waar de brand uitbrak?

— Ik heb er niets op tegen, mijn-

heer, u hebt hier in zekere zin recht op, antwoordde de inspekteur. U was het, die een grote, een ernstige ramp voorkomen hebt door uw kor-daat optreden. Het is ook erg waar-schijnlijk, dat u later als getuige in deze zaak zult moeten optreden.

Raffles antwoordde niet, maar er speelde een flauw glimlachje om zijn lippen, waarvan de inspekteur de betekenis echter niet begreep.

De politie-inspekteur, de brigadier, Raffles en Brand gingen dus naar de eerste verdieping, bereikten het portaal, en stapten door de half-verbrande deur het vertrek binnen, waar alles nog in dezelfde staat was gelaten.

Er hing nog steeds een benauwde schroei lucht, ofschoon alle ruiten in de ramen gebarsten waren, en de lucht vrij naar binnen kon stromen.

De studeerkamer had vreselijk te lijden gehad en was zo goed als totaal uitgebrand, van de gordijnen waren nog maar een paar flarden te zien, hoog tegen het plafond; van het prachtige schrijfbureau was niets meer over dan een paar verkoolde stukken van de kasten, waarop het blad had gerust, het vloerkleed was voor de helft verteerd, en van de overige meubelen was weinig meer over dan een vormeloze, rokende en stinkende puinhoop.

Onmiddellijk viel de blik van de inspekteur op de beide petroleum-blikken. Hij tilde ze op en hield ze ondersteboven; er vielen maar een paar druppels uit.

— Nu, er valt zeker niet aan te twifelen, of wij hebben hier met opzettelijke brandstichters te doen, zei hij hoofdschuddend.

— Daaraan valt, mijn inziens, niet te twifelen, inspekteur, zei Raffles op ernstige toon.

— De vraag is maar, wie de brand heeft gesticht, vervolgde de politie-man. Wie zou die petroleum-blikken

hier toch hebben gebracht?

— Ik denk dezelfde man, die de brandkast geopend heeft, antwoordde Raffles kalm.

De inspekteur slaakte een kreet van verbazing en schrik, en wendde zich haastig naar het stalen meubel, dat dicht bij een van de ramen stond, en dat blijkbaar door de vlammen maar weinig geleden had.

Maar hij moest er naar toe lopen om zich te overtuigen, dat de deur inderdaad niet gesloten was, maar dat zij op een kier stond. Hij trok de deur niet zonder moeite naar zich toe, wierp een blik in de kast en bromde tussen de tanden:

— Zo zo, zit de zaak zo?

Zonder op de anderen te letten, liep hij het aangrenzende vertrek binnen, maar Raffles gaf Brand een wenk, en de beide vrienden volgden hem op de hielen.

In dit vertrek was de verwoesting minder groot, want het blik met petroleum was blijkbaar niet toereikend geweest, om alle meubelen, het vloerkleed en de gordijnen voldoende te doordrenken. En één oogopslag was Raffles voldoende om hem te doen zien, dat van verscheidene consoles en pedestalles de voorwerpen verdwenen waren, die er naar alle schijn oorspronkelijk op hadden gestaan. Hij vertelde dit aan de inspekteur, die enigszins korzelig uitriep:

— Natuurlijk mijnheer, natuurlijk, het is een inbraak.

Toen keerde hij zich plotseling om, en riep uit:

— Wij moeten het personeel ondervragen. Er is hier een inbraak gepleegd, en een moet dan toch de inbreker hebben gezien. Hoe denkt u daarover, mijnheer?

— Als u mijn mening wilt weten, mijnheer, het lijkt mij integendeel volstrekt niet noodzakelijk, dat men de inbreker gezien heeft, antwoord-

de Raffles kalm.

— En waarop steunt u die uitspraak?

— Gewoon wegens het feit, dat de man van te voren heel goed geweten heeft, en er misschien zelfs voor zal hebben gezorgd, dat geen van de bedienden aanwezig was.

— Kom, kom. Dat klinkt niet erg waarschijnlijk, antwoordde de inspekteur, terwijl hij de schouders ophaalde. Ik zou wel eens willen weten...

Op dit ogenblik klonken er voetstappen in het aangrenzende vertrek, en Celestin kwam binnen, heel opgewonden, hijgend en blazend van het harde lopen.

Hij kon van vermoelenis nauwelijks uit zijn woorden komen, toen hij zich tot de inspekteur richtte, en stotterde:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, madame Frivole zei mij, dat u hier was, ik heb al van de zaak gehoord, en ik kom mijn verklaring afleggen. Vanochtend kreeg ik een telegram namens mijn broer, waarin mij werd meegedeeld, dat hij ernstig ziek was, en hij mij wilde spreken, maar toen ik bij hem kwam, bleek het, dat hij zo gezond was als een vis en niets van een telegram afwist.

— U hoort het, reageerde Raffles glimlachend.

— Mij dunkte dat dit toch wel enigszins in mijn redenering past. Het telegram was natuurlijk gefingeerd, en het werd door de inbreker verzonden.

— U kunt wel gelijk hebben, mijnheer, zei de inspekteur, met een klank van spijt in zijn stem, terwijl hij Raffles opnieuw aandachtig aankweek. Ik moet toegeven, dat u van de zaak tamelijk veel schijnt af te weten, tamelijk veel.

— Ik weet er beslist niets meer van dan u, mijnheer de inspekteur.

Ik trek alleen enige voor de hand liggende conclusies.

— Zo, gelooft u dat ze voor de hand lagen, die gevolgtrekkingen? Hoezo? En weet u soms nog meer?

— Ik herhaal u, dat ik niets weet. Ik vermoed alleen, dat de inbreker de inrichting van het huis heel goed gekend heeft, dat hij op de hoogte was van de afwezigheid van mijnheer Destin, dat hij wist, niet te zullen worden gestoord, dat hij hier een medeplichtige in huis moet hebben gehad, dat hij ieder spoor van zijn inbraak heeft willen uitwissen, dat hij op kunstgebied een ontwikkeld man moet zijn, dat hij over een meer dan gewone spierkracht beschikt en dat hij bij zijn misdaad van een auto gebruik heeft gemaakt.

De inspekteur keek Raffles stom verwonderd aan, fronste toen de wenkbrauwen, en riep uit:

— Men zou zeggen dat u er bij bent geweest. Zou u mij eens willen vertellen, mijnheer, waarop u al die vermoedens steunt?

— Het is heel eenvoudig, mijnheer de inspekteur, en ik ben beslist geen duivelskunstenaar, antwoordde Raffles bedaard. Dat de man hier in huis heel goed de weg moet hebben geweten, kan hieruit worden afgeleid, dat hij met grote brutaliteit de inbraak op klaarlichte dag pleegde, terwijl hij er toch moest op rekenen, hier in huis onverwacht iemand tegen het lijf te lopen. Op de deur van de brandkast valt geen schram te bekennen en daar de kast een ingewikkeld cijferslot heeft en blijkbaar met een nagemaakte sleutel is geopend, moet de inbreker hier in huis een medeplichtige hebben gehad, die de cijfercombinatie kende, en dit hem heeft verteld. Verder heeft de man niet alleen de hele inhoud van de kast meegenomen, maar ook een groot aantal gouden en zilveren kunstvoorwerpen uit de kamer waar

wij nu zijn, en die onmogelijk klein geweest kunnen zijn, te oordelen naar de zware massieve consoles, waarop zij gestaan hebben. Hij heeft zeker een vracht van tachtig of negentig kilo in een zware leren tas moeten meedragen en dat gaat niet zo makkelijk. Met zo'n gewicht zou hij lopend natuurlijk niet ver zijn gekomen, en het is dus, lijkt mij, duidelijk, dat er een auto op hem moet hebben gewacht. Heeft u iets in te brengen tegen deze redeneering?

— Ik moet toegeven, dat zij volkomen logisch is, mijnheer, en klopt als een bus, riep de inspekteur uit. Maar één ding wilt u mij misschien nog wel verklaren; hoe kwam de inbreker hier binnen?

— Dat is zeker de moeilijkste kwestie. Misschien is hij door een raam aan de voorkant van het huis geklommen, maar die kans is al heel klein, als men bedenkt, dat er nog al wat verkeer is op de weg, en dat de inbreker alle kans liep, bij zijn klimpartij te worden verrast. Ik denk dus, dat hij gewoon heeft aangebeeld, of dat de medeplichtige op hem wachtte en de deur voor hem heeft geopend.

— Maar die medeplichtige moet dan een bediende geweest zijn, mijnheer, en men verklaart dat er geen in huis waren, riep de inspekteur levendig.

— Er zal er één geweest zijn en dat is voldoende, antwoordde Raffles kortaf.

— Wij zullen een eind aan de zaak maken, riep de inspekteur uit.

Hij wendde zich tot Celestin en zei:

— Ik geloof dat u de maître d'hôtel van mijnheer Destin bent, nietwaar? Ik meen uw gezicht te herkennen.

— Dat ben ik inderdaad, mijnheer, antwoordde Celestin, nog altijd

helemaal overstuurd door het gebeurde.

— Roep dan direkt alle bedienden bijeen, ik wil ze ondervragen.

— Waar moet ik hen laten, mijnheer?

— In de woonkamer.

— Ik zal er direkt voor zorgen, mijnheer.

Celestin vertrok, om de opdracht van de inspekteur te gaan uitvoeren, en deze, door de brigadier, Brand en Raffles vergezeld, keerde weer in de studeerkamer terug, zocht er nog even vergeefs naar sporen, en daalde toen de trap af, om op zijn beurt naar het grote woonvertrek te gaan.

Daar was slechts nog pas madame Frivole, wier bleek gelaat haar grote onrust en angst verried.

Zwijgend wachtte men.

Langzamerhand kwamen de bedienden, angstig en bevend, ofschoon zij zich van hun onschuld bewust waren, de kamer binnen.

De eerste was Jack Monday, de chauffeur.

Daarop volgde de tuinman, toen kwam Gaston, vervolgens Jean, eindelijk Martine en na enige minuten kwam Celestin zelf zijgend het vertrek binnen, en sloot de deur.

— Is iedereen er? vroeg de inspekteur, de bedienden een voor een monsterend met zijn strenge blik.

— Nee, mijnheer, antwoordde de maître d'hôtel verlegen.

— Nee? Wie ontbreekt er dan nog? Ik had toch gezegd, dat ieder een hier moest komen.

— Alice Sheppard is er niet, mijnheer.

— Dat is een Engelse naam. Wie is dat?

— Dat is het kamermeisje, mijnheer, zij komt uit Londen.

— Waarom is zij niet hier?

— Zij is een vriendin bezoeken.

— Waar woont die vriendin?

— Hier in Sèvres.

— Wanneer heeft zij het huis verlaten?

— Een twee uur geleden, mijnheer.

— Wie heeft haar daartoe toestemming gegeven?

— Ikzelf.

— Hoe heet de vriendin, die zij bezoekt?

— Mary Clare.

— Alweer een Engelse naam. Wie is die Mary Clare?

Celestin keek de inspekteur met een ongelovige blik aan, en antwoordde toen:

— Maar mijnheer de inspekteur zal toch wel van haar hebben gehoord. Mary Clare was onze Engelse keukenmeid; zij zei dat zij met geesten omging.

— Dat is waar ook, riep de inspekteur opgewonden uit. Mary Clare. Je hebt gelijk.

— Alice was een vriendin van haar en voor de lunch vroeg zij mij toestemming, haar te mogen bezoeken. Mijnheer zal zich wel herinneren, dat mijn meester Mary Clare een paar dagen geleden ontslagen heeft, omdat zij het al te bont begon te maken.

— Ik weet er alles van, antwoordde de inspekteur. Die Alice Sheppard moet onmiddellijk gehaald worden. Weet iemand het adres van Mary Clare?

— Zij woont bij haar oude moeder, mijnheer, in de rue Ducale, ik weet het nummer niet, maar ik zou het huis wel kunnen vinden, antwoordde Celestin.

— Ga er dan dadelijk naar toe, en breng dat meisje of die vrouw hier, gelastte de inspekteur van politie. Of wacht eens, het is misschien beter, dat de brigadier meegaat.

Juist wilde Celestin weggaan, toen de deur opnieuw open ging en Alice Sheppard binnentrad.

Zij bleef onthutst op de drempel

staan bij het zien van al die mensen, die zij blijkbaar niet verwacht had en stamelde:

— Neem mij niet kwalijk, ik wist niet...

— Wie is dat? vroeg de inspekteur.

— Dat is de bewuste Alice Sheppard, mijnheer, antwoordde Celestin.

De politiemann wendde zich tot het kamermeisje, ging vlak voor haar staan en vroeg streng:

— Hoe heet je?

— Ik ben Alice Sheppard, mijnheer, antwoordde het dienstmeisje bevend.

— Ga daar in de rij staan, wij wachtten al op je.

De inspekteur wendde met zijn hoofd in de richting van de andere bedienden, die zwijgend naast elkaar stonden als schapen, die voor het onweer gevlucht zijn en met de rug tegen de muur in staan.

De inspekteur van politie ging tegenover hen staan, keek hen achter-eenvolgens streng aan en begon toen op barse toon:

— Nu verlang ik de waarheid te horen en niets anders dan de waarheid. Wie van u heeft hier een paar uren geleden een onbekende vreemdeling binnen gelaten?

Een ogenblik bleef het doodstil, terwijl de bedienden elkaar aankeken.

Toen antwoordde een bevend stemmetje:

— Ik, mijnheer.

De inspekteur richtte zijn blik op het verschrikte gezicht van het kamermeisje en beval:

— Kom jij dan eens dichterbij, Alice Sheppard.

Schoorvoetend naderde het Engelse kamermeisje, tot dicht voor de tafel, die in het midden van het vertrek geplaatst was, waaraan de inspekteur had plaats genomen.

Deze liet zich achterover in zijn

stoel vallen, keek het meisje oplet-
tend aan en vroeg toen :

— Je bent een Engelse ?

— Ja, mijnheer.

— Hoe lang ben je in Frankrijk ?

— Een jaar of vier.

— Wat kwam je hier doen ?

— Ik ben hier gekomen om met
mijn aanstaande te trouwen, mijn-
heer.

— Waarom heb je dat niet ge-
daan ?

— Hij was circusartiest, mijnheer.

— Welnu, wat zou dat ? Dat is
toch geen bezwaar ?

— Jawel, mijnheer, want hij is
doodgevallen.

Er klonk een gesmoord lachje, dat
een van de bedienden onmogelijk
had kunnen onderdrukken.

Dadelijk hief de inspekteur het
hoofd op en riep bars :

— Stilte daar.

Vervolgens begon hij weer te vra-
gen :

— Hoe lang was je in dienst bij
mijnheer Destin ?

— Een dag of vijf.

— Wist je, dat hij gisteren naar
Parijs zou vertrekken ?

— Ja, mijnheer, ik heb zelf zijn
koffer helpen pakken.

— Zo zo, kende je Mary Clare ?

— Ja, mijnheer, al een paar maan-
den.

— Ben je vandaag bij haar ge-
weest ?

— Ik kom net bij haar vandaan,
mijnheer.

— Welzo. En zeg mij nu eens,
hoe die man er wel uitzag, die je
hier hebt binnen gelaten ?

— Het was een lange man met
gitzwarte baard en gitzwarte ogen,
mijnheer. Ik had hem nog nooit eer-

der gezien.

— Zo, zo ? Dat is heel interessant.
Nooit eerder gezien, wel, wel. Je
ontkent dus, dat je wist, wat die man
hier kwam doen ?

— Wat hij hier kwam doen ? her-
haalde het meisje stamelend. Wat
kwam hij dan doen ?

— Houdt je niet van de domme,
bulderde de inspekteur. Je weet dat
drommels goed. Hij kwam hier om
te stelen en als de brandweer niet
zo snel had ingegrepen, dan zou hij
het hele huis hebben laten afbran-
den. Nu zijn er, gelukkig, alleen
maar twee kamers uitgebrand.

Het meisje keek de inspekteur
met grote, verschrikte ogen aan en
riep toen uit, terwijl zij op het punt
stond in tranen uit te barsten :

— Dat kan ik toch niet helpen,
mijnheer. Hij zei, dat hij een tove-
naar was en dat ik hem rustig moest
binnen laten. Hij had een grote re-
volver in zijn hand en hij zei, dat
ik naar mijn vriendin moest gaan,
want dat hij mij anders zou dood-
schieten.

— Dat klinkt al bijzonder geloof-
waardig, antwoordde de inspekteur
ironisch. En heb je dat aan je vrien-
din verteld ?

— Natuurlijk, mijnheer. En zij
zei, dat ik er vooral met niemand
over mocht praten, want dat ik an-
ders, zo zeker als twee maal twee
vier is, door de duivel gehaald zou
worden.

— Zei ze dat ? vroeg de inspek-
teur van politie langzaam. Nu dan
heeft zij half en half gelijk gehad,
want de brigadier neemt je mee.
Alice Sheppard, je bent mijn arres-
tante.

HOOFDSTUK VI.

DE BEDRIEGER BEDROGEN

Een ogenblik later stonden Raffles en Brand weer op de grote straat naar Parijs.

En daar konden zij zien hoe Alice Sheppard met een uit Sèvres ontboden auto werd weggevoerd.

Raffles keek de wagen enige tijd na en zei toen hoofdschuddend:

— Luister eens, Charles, ik geloof dat die brave inspekteur weer een nieuwe stommitieit heeft toegevoegd aan de reeks flaters, waarmee hij ongetwijfeld zijn loopbaan heeft versierd.

— Je denkt dus dat het meisje onschuldig is? vroeg Brand.

— Ik ben er zeker van. Het is een dom kind, onnozel, lichtgelovig, alles wat je wilt, maar zeker niet de medeplichtige van die sluwe man met de zwarte baard.

— Maar is het aan te nemen, dat het meisje inderdaad gehoorzaam is geweest aan een haar volkomen onbekend man en die vent maar kalm het huis binnen heeft laten gaan, zonder te proberen de anderen te waarschuwen?

— O ja, dat is heel goed mogelijk, antwoordde Raffles bedaard. Er zijn meer van die naturen, dan je wel denkt. Die man heeft zijn uiterlijk waarschijnlijk mee gehad en daarmee indruk op haar gemaakt. Vergeet ook niet, dat zij al half bedorven was door de omgang met die gare Mary Clare.

— Dus die Mary zou de ware schuldige zijn?

— Dat is zij, zo niet opzettelijk,

dan toch onbewust. Ik vermoed, dat ook zij het slachtoffer is geweest van die slimme schurk, die misbruik heeft gemaakt van de geëxalteerde toestand van de voormalige keukenmeid van onze vriend Destin. Ik hoef je zeker niet te zeggen, dat ik mij om de diefstal zelf geen haartje bekreun. Destin is zó rijk, dat hij zelfs het verlies van een paar miljoen francs nauwelijks zou voelen. Het spijt mij alleen maar, dat mijnheer de tovenaars mij is vóór geweest. Intussen, alles is nog niet verloren; misschien kunnen wij die kerel wel terugvinden.

— Ben je van plan hem te zoeken?

— Natuurlijk, het een sluit het ander niet uit. Al was het maar om die arme meid weer zo vlug mogelijk op vrije voeten te brengen. De bandiet zal er toch niet aan denken; hij zal integendeel in zijn vuistje lachen, omdat zo de aandacht van hem wordt afgeleid.

— Dat kan ik niet inzien, riep Brand uit.

— De man had een gitzwarte baard en daaraan zal hij onmiddellijk overal herkend worden.

— Maar Charles. Ik dacht, dat je verstandiger was. Natuurlijk was die baard vals, daar durf ik alles onder te verwedden wat je wilt. De man heeft met opzet die vermomming gekozen, om zich des te gemakkelijker aan iedere achtervolging te onttrekken. Ik denk eerder, dat onze vriend rossig haar heeft

en een voortreffelijke pruik heeft gedragen.

— Dat eerste is onmogelijk, want het dienstmeisje heeft duidelijk verklaard, dat hij schitterend zwarte ogen had.

— Nu goed dan, zwarte ogen zijn geen bijzonderheid, maar lang zwart haar wel. In ieder geval zal hij wel een pruik hebben gedragen en naar een man met een baard hoeven wij hier echt niet te gaan zoeken.

— Maar hij zal ver uit de buurt zijn. Op dit ogenblik zal hij zich wel onder de bevolking van Parijs hebben opgelost.

— Dat denk ik ook, maar dat bezwaar is niet onoverkomelijk. In ieder geval moet hij de gestolen juwelen ten gelde maken, evenals de kunstvoorwerpen en dat kan hij in een klein arrondissement als Sèvres natuurlijk niet doen, zonder gevaar te lopen, te worden gearresteerd.

Raffles liep enige tijd in gedachten door en ging toen verder:

— Ik denk, dat wij er het verstandigst aan doen, het huis van Mary Clare in de gaten te houden, medeplichtige dan of niet.

— Zij lijkt mij wel degelijk schuldig, Edward.

— Laat eens horen waarom?

— Omdat zij Alice op het hart heeft gedrukt, vooral tegen niemand een woord te zeggen, over wat er tussen haar en de zogenaamde tovenaars is gebeurd.

— Dat pleit ontegenzeggelijk tegen haar, maar daartegen zou ik kunnen aanvoeren, dat zij misschien volkomen onder suggestie heeft gestaan van die kerel. Het is, lijkt mij, bewezen, dat de vrouw gemakkelijk onder hypnotische invloed is te brengen.

— Zij kan wel comédie hebben gespeeld.

— Men simuleert als er anderen

bij zijn, Charles, wanneer men een of ander doel wil bereiken, maar men speelt niet in zijn eentje voor heks. Nee, ik ben zeker, dat die vrouw wel degelijk onder de hypnose stond van onze vriend de tovenaars. Mocht ik mij later vergist blijken te hebben, dan zal dat toch aan onze werkwijze niets veranderen. En laten wij nu maar gauw naar Parijs terugkeren en eens aan het werk gaan.

— Maar het adres van Mary Clare?

— Ik heb mij haar huis door Celestin, de dikke maître d'hôtel, nauwkeurig laten aanduiden en daar ik de naam van de straat weet, zal het ons niet moeilijk vallen, haar te vinden.

— En denk je nu werkelijk, dat die inbreker zo dom zal zijn, zich te vertonen? Hij moet uiteindelijk weten, dat Alice onmogelijk lang haar mond kan houden en zal verklappen, wat haar ervaringen zijn.

— Dat zeker, het is immers bekend, dat die twee vrouwen vandaag een afspraak met elkaar hadden. Maar daar komt juist een taxi aan; het komt nu aan op daden en niet op praten.

Raffles stak de hand op en de chauffeur bracht zijn wagen tot staan.

Raffles en Brand stapten in, nadat de eerste de chauffeur de naam van de straat had genoemd, waarheen hij gebracht wilde worden.

De rit duurde ongeveer twintig minuten en daarop stopte de auto weer, de twee mannen stapten uit, de chauffeur ontving zijn geld en langzaam liepen de beide vrienden verder, terwijl Raffles aandachtig de hulzen monsterde.

Na een honderdtal passen te hebben gelopen, zei hij zacht:

— Daar moet het zijn, dat hoge huis, van rode baksteen, naast die

bakkerswinkel.

— En wat nu ?

— Wel, wij zullen er maar eens binnengaan.

— Wat, wil je die vrouw gaan opzoeken ?

— Waarom niet ? Misschien kan zij ons kostbare inlichtingen geven.

— En denk je dat zij dat werkelijk doen zal ? Als ze de medeplichtige is van die man of wanneer ze onder zijn invloed staat ?

— Zij zal het doen, zo niet goedschiks, dan door dwang.

— Maar Edward, dat kan je niet menen. Je zou een vrouw hardhandig willen behandelen ?

— Daar denk ik niet aan. Ik wil alleen bij haar herhalen, wat mijnheer de tovenaars met haar gedaan heeft.

— Ah ! Nu begrijp ik het, riep Brand opgewonden uit ; ik hoop, dat je er sukses mee zult hebben, ik zou zelf niets liever willen, dan die zwarte schavuit een poets te bakken.

— Kom dan gauw mee, wij lopen al een uur of drie op de kerel achter.

Raffles en Brand gingen de brede straatdeur van het huis binnen en liepen op de portiersloge toe. De conciërge bleek echter niet aanwezig te zijn en dit ontlokte Raffles een goedkeurend gebrom.

— Maar nu weten wij niet waar Mary Clare woont, kwam Brand.

— Dat is van minder belang.

— Dat is van minder zorg. Ik denk dat zij op de bovenste verdieping zal wonen.

— Waarom denk je dat ?

— Omdat die het goedkoopst is, antwoordde Raffles lakoniek.

Onder het praten waren de beide mannen de trap al opgegaan en zij klommen zonder ophouden door, tot zij de vijfde verdieping van het hoge huis bereikt hadden.

Zij bevonden zich hier op een ta-

melijk smal en donker portaal, waarop aan weerszijden enige deuren uitkwamen.

Op een paar van die deuren was met een punaise een visitekaartje vastgestoken, maar geen daarvan vermeldde de naam van Clare.

Eindelijk belde Raffles op goed geluk aan een van de deuren, en het toeval was hem gunstig ; na enig wachten werd deze deur door niemand anders dan door Mary Clare zelf geopend.

Zij was een beetje bleek, haar ogen stonden een ietsje verwilderd, haar haren hingen wat verward langs haar bolrond gezicht, maar voor de rest viel er niets bijzonders aan haar te bespeuren.

— Wel heren, wat is er van uw dienst ?

— Zijn wij hier bij miss Clare ? vroeg Raffles in het Engels.

— Dit ben ik, mijnheer, antwoordde de voormalige keukenmeid van mijnheer Destin in dezelfde taal.

— Hebt u geen ogenblik voor ons ?

— Dat is te zeggen, waarvoor is het eigenlijk ?

— Voor een belangrijke zaak.

— Een nieuwe dienst soms ?

— Helemaal niet. Het is meer speciaal over de brandkast van mijnheer Destin.

Medeplichtige of niet, Mary Clare maakte aanstalten om de deur voor de neus van de bezoekers dicht te gooien, bij het horen van deze weinig geruststellende woorden.

Maar Raffles had de beweging voorzien, en zette bijtijds zijn voet tussen de deur en de drempel. Hij duwde haar zonder moeite open en vervolgde, terwijl hij zijn hand op de schouder van de vrouw legde :

— Mijn woorden schijnen u te doen schrikken, maar ik geloof u te kunnen verzekeren, dat u daar geen reden voor hebt. Laten wij

maar eens kalm met elkaar praten. Ik ben wel geen tovenaars, ik ben ook niet behekst, maar wat ik te zeggen heb, zal u wel interesseren.

De vrouw scheen nog naar een uitweg te zoeken, maar tenslotte liet zij de twee mannen, in zichzelf brommend en blijkbaar erg geschrokken, binnen.

Brand sloot de deur zorgvuldig achter zich en volgde de beide anderen, die al een tamelijk goed ingerichte woonkamer waren binnengegaan.

Raffles legde zijn hoed naast zich op een stoel, keek de vrouw onderzoekend aan, die zijn blik scheen te ontwijken en vroeg toen :

— Bent u alleen ?

— Ja mijnheer, antwoordde Mary Clare weifelend.

— Ik dacht dat u hier bij uw moeder woonde ?

— Dat is ook zo, maar mijn moeder is een paar dagen geleden in het ziekenhuis opgenomen. Zij heeft aderverkalking, zegt de dokter.

— Dat is treurig voor de oude dame, antwoordde Raffles. Ik wens haar een spoedige beterschap. En om nu maar dadelijk met de deur in huis te vallen, vertel mij eens, Mary, of u hier vandaag al bezoek hebt gehad van de man met de zwarte baard, ik bedoel na elf uur ?

De vrouw drukte de hand op het hart en riep op hartstochtelijke toon :

— Ik weet niets van een man met een baard. Ik ken geen man met een baard. Ik weet niet wat u bedoelt.

— Ik geloof integendeel, dat u het heel goed weet, antwoordde Raffles langzaam. Kom, geen uitvluchten, antwoord mij naar waarheid.

— Zeg mij eerst of u van de politie bent.

— Van de politie? Waarom vraagt u dat ?

— Omdat... omdat... ik vraag het

maar zo. Let er maar niet op, het heeft niets te betekenen. Maar als jij het wilt weten, ik ben de hele dag alleen geweest.

— Toch? En Alice Sheppard dan?

Bij het horen van deze naam kneep de vrouw de lippen opeen en er kwam een boze uitdrukking in haar ogen.

Maar ze scheen te begrijpen, dat dit bezoek al algemeen bekend moest zijn, want zij zei na enige aarzeling :

— Alice is mijn vriendin, ik maak er ook geen geheim van, dat zij bij mij is geweest.

— Precies. En mag ik weten, waar het gesprek over ging ?

— Wat vraagt u mij toch allemaal? Wat gaat u dat aan? Wie bent u? Waar bemoeit u zich mee?

— Een menigte vragen opeens, meisje, maar die ik niet kan beantwoorden, zei Raffles kalm. Niet jij, maar ik heb vragen te stellen. Ik wilde je overigens alleen slechts op de proef stellen, want ik weet het al, zij is je komen zeggen, heel verschrikt, dat zij een ontmoeting heeft gehad met een man met een zwarte baard, die haar onder bedreiging met een revolver dwong, hem het huis van haar meester binnen te laten gaan. En jij hebt haar toen gezegd, dat zij daarover vooral met niemand mocht spreken, omdat zij anders door de duivel zou worden gehaald.

— Het is niet waar, dat is gelogen, gilte Mary Clare op hartstochtelijke toon.

— Ik geloof daarentegen, dat het wel degelijk waar is, antwoordde Raffles bedaard. Dat jij ontkent, spreekt niet in uw voordeel. Kijk mij eens goed aan.

Maar de vrouw probeerde de blik van Raffles te ontwijken. Zij scheen heel goed te weten, dat vrij veel personen haar tamelijk gemakkelijk on-

der de invloed van hun wil konden brengen.

Maar nogmaals klonk de bevelende stem :

— Kijk mij aan, Mary Clare !

En onwillekeurig, ofschoon zij nog tegenstand probeerde te bieden, ging de blik van de vrouw naar de ogen van de man, die tegenover haar stond.

En direkt was het, alsof haar eigen, fletsblauwe ogen met onweerstaanbaar geweld naar de wijd open pupillen in de grote, staalgrijze ogen van Raffles werden getrokken.

Brand wist hoe groot de macht van Raffles was over zijn medemensen en dat hij zelfs mannen had weten te hypnotiseren, die weerstand hadden geboden aan de invloed van bekende hypnotiseurs.

Binnen enkele sekonden was de vrouw volkomen willoos. Zij zocht steun bij de tafel en zakte toen langzaam in een stoel neer, die Brand haar net bijtijds had toegeschoven, terwijl zij de ogen onophoudelijk op die van Raffles gevestigd hield. Haar gezicht verstrakte, haar ogen kregen een starende uitdrukking. Mary Clare was binnen enkele tellen in een hypnotische slaap.

Raffles sloot een ogenblik de ogen, om zich te overtuigen, dat zij inderdaad willoos was, stapte toen op haar toe, legde zijn uitgespreide vingers boven op haar voorhoofd en vroeg met duidelijke stem :

— Hoor jij mij, Mary ?

De vrouw knikte stom.

— Weet je waar je bent ?

Weer knikte de vrouw en even bewogen haar lippen, alsof zij wilde spreken.

— Wie is er na élf uur bij u gekomen ?

— Alice Sheppard klonk het zwakjes, maar toch duidelijk verstaanbaar uit de mond van de gehypnotiseerde vrouw.

— En wie kwam daarna ?

— Raymond Picard.

— Is dat de man met de zwarte baard ?

— Ja.

— Wat kwam hij hier doen ?

— Het geld en de juwelen brengen.

— Heeft hij je meer gehypnotiseerd ?

— Herhaaldelijk.

— En heeft hij deze truc al vaker uitgehaald ?

— Ja, in een andere streek, in het zuiden van Frankrijk.

— Woont hij hier in dit huis ?

— Nee.

— Maar hij kwam hier toch vaak ?

— Ja.

— Waarom ?

— Hij verstopte hier zijn buit.

— Het geld en de juwelen zijn dus hier ?

— Ja.

— Noem mij de plek.

— Een geheim vak in de muur tussen de twee ramen.

Zonder een ogenblik te verliezen, stapte Raffles op het smalle paneel tussen de beide vensters toe, en tastte met zijn vingers over het behang.

Na enige tijd te hebben gezocht, vond hij een klein uitsteeksel, dicht bij het raamkozijn, en toen hij hierop drukte, sprong er een klein deurtje open, zorgvuldig met behangsel-papier beplakt en dat een ruimte bleek af te sluiten, gevormd door het uitsnemen van een paar stenen in de muur. Raffles stak er de hand in en haalde een doos met juwelen, een dik pak bankbiljetten en enige rollen zilvergeld naar zich toe.

Brand was bij hem gekomen, en Raffles had het geld en de juwelen juist in zijn zak laten glijden, toen een vreemde stem hen deed opschrikken, die op ruwe toon beval :

— Handen omhoog.

Zij keerden zich om en zagen een

de andere kant van de ronde tafel een man staan met vurige zwarte ogen, maar met een gladgeschoren gezicht, die hen met woeste blik aanstaarde en hen met een revolver in bedwang hield.

— Collega's?

— Min of meer, antwoordde Raffles hoffelijk.

— Heb ik het genoeg met mijnheer Raymond Picard?

— Inderdaad. En ik geloof, dat ik juist bijtijds ben gekomen, om jullie spelletje te bederven. Wij zullen niet veel woorden vuil maken, nietwaar? Leg als de weerlicht wat je uit dat kastje hebt genomen op tafel en dank je gesternte, dat ik in een goed humeur ben en je levend van hier laat gaan. Haast je wat. En denk er om, bij de minste verdachte beweging schiet ik je neer. Dus geen revolver uit je zakken halen, ik zal je weten vóór te zijn.

Langzaam stak Raffles, met een teleurgestelde trek op zijn gezicht, de hand in zijn zak en nam er een rol geld uit, die hij op de tafel neerlegde. Raffles had een stevige wandelstok bij zich en had die bij zijn binnenkomen op het tafelblad neergelegd.

De knop lag naar hem toegewend, de punt wees in de richting van de man, die hem zo onverhoeds was komen overvallen.

En terwijl Raffles de rol geld op het tafelblad neerlegde, duwde hij met een bliksemsnelle beweging de wandelstok krachtig voor zich uit.

Nu is er niets, dat zelfs een sterk man zó onaangenaam kan treffen als de punt van een stevige wandelstok, die hem juist ter hoogte van het maagkuiltje met grote kracht raakt.

Picard slaakte een zucht, die veel op een snik leek, en vouwde zich als het ware dubbel, met een gebaar, alsof hij het tafelblad wilde kussen.

De revolver viel kletterend op het

glad geboende tafelblad, gleed er over heen en kwam precies in de handen van Brand terecht, die ijlings was komen toesnellen en het wapen handig opving.

Picard had zich echter snel hersteld, maar de kaarten waren in die tussentijd geschud en het spel was voor hem verloren.

Vóór hij zich goed en wel van zijn toestand bewust was, zaten zijn polsen in twee glinsterende boeien, en zijn enkels waren met een stevig touw aan elkaar gebonden.

Raffles keek glimlachend op hem neer.

— U ziet, dat men de dag nooit moet prijzen voor de avond. Ik hoor van uw minnares, dat u al andere zaakjes op uw kerfstok hebt. U mag haar echter daarvan echt geen verwijt maken, zij kan er niets aan doen; zoals u ziet heb ik haar in een hypnotische slaap gebracht. Ik zou dus het volste recht hebben, u aan de justitie over te leveren en toch doe ik het niet, uit een soort van solidariteit en, omdat uw truc werkelijk niet van oorspronkelijkheid ontbloomt is, al hebt u dan ook een onschuldig meisje aan de verdenking bloot gesteld, dat zij in het complot was. Ik zal straks uw handen even los maken en u schrijft mij een briefje, dat ik aan de politie zal doen toekomen, en waarin u verklaart, hoe de vork in de steel zit. Alleen op die voorwaarde zal ik uw slachtoffer weer uit haar slaap doen ontwaken.

Picard keek Raffles met een blik vol woede aan.

Terwijl Brand hem met de revolver in bedwang hield, maakte Raffles de boeien weer los, schoof hem pen en papier toe en keek toe, hoe de bandiet het briefje schreef. Hij las het door, bromde goedkeurend en zei:

— Nu zullen wij nog even een

klein onderzoek instellen en dan laten wij u alleen.

Raffles had al gauw het vertrek doorzocht en vond in een wandkast een grote scheepsroeper en een soort misthoorn, een zogenaamde sirene, waaraan enige veranderingen waren aangebracht. Tevens vond hij er een eind ketting en nog enkele andere voorwerpen.

Glimlachend keek hij Picard aan en zei:

— Nu geloof ik wel te kunnen zeggen, op welke manier u zelf die barbaarse geluiden in de nacht veroorzaakt hebt, toen u zich in Sèvres in de tuin van het huis van Monsieur Destin bevond. U hebt die sirene gewoon door de tralies van het kel-

derraam in de holle ruimte laten neerzakken en haar van buitenaf in werking gesteld en het resultaat moet zelfs uw stoutste verwachtingen overtroffen hebben.

Raffles liep nu op de stoel toe, waar Mary Clare nog altijd in diepe slaap verzonken was, maakte een paar passen, blies haar op het voorhoofd en verward ontwaakte de vrouw en keek verwonderd om zich heen.

— Het wordt tijd u alleen te laten, mijnheer Picard, zei Raffles. En ik kan niet anders doen dan u dank zeggen voor de moeite, die u gedaan hebt voor een u volkomen onbekend man. Ik wens u voor een volgende keer meer sukses toe.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE BERNSE JUWELENROOF

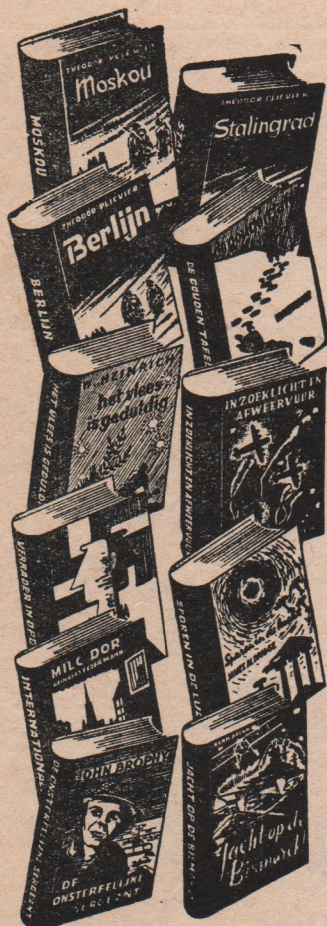
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :